

רפואה

אתה פצוע!

אתה פצוע, יש לך שטף דם פנימי... אמר אחד השופטים בתחרות "מגן דוד אדום" לבחור זריו, מקבוצת הפצועים. ה' פצוע חיך וקבוצת החובשים עטה עליו,

של השוק התרבותי מכרו סופרים חתיקים את יצירותיהם לצמיתות, והיו לרוב רו' אים חסד בעצם הדפסתן, ואילו עתה, כש' שוק הספרים פורח וספרים אחדים הגי' עו גם לתפוצה בעלת ממדים אמריקאיים, אין הסופר מקבל אלא חלק קטן מן הרו' וחיים של המו'ל. אלא שגם רגלסון אינו מגלה את העוב'

הולכים ובאים

פוליציקה. אני משוגע!

האווירה באולם הבימה בתל אביב הרי תה חגיגית ביותר. בשורות הראשונות של היצירה נראו אשת הנשיא, ראש הממ' שלה, גברת בן גוריון, שרים, הרמטכ'ל, ראש העיר, האולם היה מלא שמלות הדר, מרות, אנשים, ששילמו מחירים ממולחים בעד הכרטיסים, כדי לבוא להפד' מה- תזמורת הסילהרמונית ערב צאתה לסיו' באמריקה. כבד תנועה, דיבור, עלה מר ישראל רוקח על הבמה, כדי להשמיע את דבר ראש עיריית תל אביב לתזמורת הנס' רדת מאתנו. דבריו היו קודרים, כמעט תבוסניים: בימים קודרים אלה... הלב של- נו מלא חרדה... התזמורת תמריא על כני פי נשרים, בשעה שהשמים מעוננים בי' עולם. מי יתן ותחזור בשלום. נאומו הי' פורמלי של רוקח התאים למסגרת, הקהל חש את רצינות המצב, את אופירת ההג המוסיקלי-ציוני-תעמולתי. אז בא המספר של התכנית.

ליאונרד ברנשטיין אינו רק מנצח, קומפוזיטור, פסנתרן, הוא גם נואם כחסד; אף הוא עלה על דוכן הנוא' מיב - בין רגע ושמעו באולם הדי ציוני. גברת חיימנן היקרה, פתח המנצח החי' נני, אהוב הקהל; מכאן ואילך הרגישו בר- נשטיין כמו בבית; נאומו היה בערך כזה: כיג'י, פוליציקה, יגאל (בן גוריון, הגי' ברת בן גוריון, יגאל דיין). קהל נכבד, אנתנו עומדים לנסוע לאמריקה, כדי להביא לשם את הרוח שלנו... אני אוהב מאד את ישראל... יש כאן הרבה נודניקים, אפילו נודניקים ממדרגה ראשונה... אבל אני אוהב גם את הנודניקים... אני משו' גע לרוח הזאת... כאן כולם משוגעים... זוהי הרוח שבנתה את הארץ, וניצחה בי' מלחמה, וזו אווה השגעון שמוביל אר' תנו עתה לאמריקה... אני אוהב את השי' עיון הזה... אני אוהב להיות משוגע... אני א. א. אידישער בחור" (אברך יהודי) אנתנו ננצח..."

בתכנית המוסיקלית, שבאה אחר כך, היה ברנשטיין יותר רציני... הוא ניגן את מוצרט, ניצח על יצירה של שומן. אחר כך הוזמן הקהל לזמנון. הניח יצ' או להיראות, לראות. האכסדרה היתה מו' צפה פרוחת, ריחות בושם, נשים יפות יו' נשים.

ורק מוסיקאי צעיר אחד הסתובב בפנים קודרות:

הנהלת התזמורת לא מצאה לנכון להציג בפני הקהל באמריקה אף אחד מבני הארץ, שנתפרסמו שם כסוליסטים בעלי רמה, הי' ראויים בלי ספק לשבת על במתה. איתה הרוח האופניית לתזמורת, כפי שאמר לי' אונרד ברנשטיין במסיבת הפרידה, היתה מוצאת בטי יותר כלפי הקהל האמ- ריקאי, אילו הוצגו שם כמה מבני צעירים אלה שגדלו ותוכנו בארץ - הרי בזה בע' קר מתבטאים הישגי התרבות של ה- עמים.

גשם

דקירות ידיות

הסולידריות בין אנשי המעמד ניצחה בשבוע שעבר את החוק והסבל גם יחד... בפני כבי' השופט מאני עמד אדם, הנאשם כגרימת חבלות גופניות חמורות לאדם אחר. הוא דקרו בסכין לא פחות משש עשרה פעם. אחרי חקירה ממושכת, לאחר שהיה ברור לכאורה, כי הנאשם הוא הוא שדקר את חברו, זוכה האיש, מכיון שעד הראיה היחידה, הקרבן עצמו, לא רצה לה- עיד נגדו. הנדקר, אברהם בארד, עולה חדש, שכב בבית חולים זמן ממושך, ומ- שהוונן אחר כך למשטרה, כדי למסור פרטים על המקרה, אמר: "אינני זוכר כלום ולא אניד מאומה". הנאשם, לור מרקביק, הובא בכל זאת לדן, כשהתיבע מנפת יפי, נתן קנת, במסיר עליו שאלות לשוט...

המעשה אירע ביפו באחד מבתי הקפה הפתוחים גם לאחר חצות. בלילה אחד יש' שלו שני היידיים בחברת מכרים אחרים, אלו, שתי' ונהנו. אחר כך שיתקה כל החבורה בקלפים. קרוב לשתיים קרה איני' צידנט, שסיבתו לא הובררה די הצורך. באדר נדקר קשות והועבר לבית החולים.

(המשך, במדינה - עמוד 10)

של הספר, אך המו'ל נמנע מלפרסם את הספר, ואילו הסופר המסכן אינו רשאי למסרו לאתר... דורש רגלסון: מיקוח על מספרי ההר' פסה, הגנה חוקית על הסופרים, תשלום כל הכספים, שהיו מגיעים לסופרים מאז הקמת המדינה, לוא היתה קיימת הגנה חוקית.

המשק

דולאר אחד לשנה

במלחמת העולם השנייה השתדל הנשיא רוובלט למשוך למנגנון המדינה את מי' טב הכחות של המשק הפרטי. הוא נתקל בסרובם של מנהלי העסקים לוותר על מש' רוותיהם הציביליות - משכורות-העיק' הפתרון היה אמריקאי אופייני: מע'ד חדש של "דולאר-איייר-מני", אנשים שקיב' לו משכורת ממשלתית של דולאר אחד לי' שנה (מכיון שהתק לא הרשה העסקת עובדים בלי שכר), ונשארו במשרותיהם ה- אורחיות בחופשה-בתשלום.

נוהג זה עורר בשעתו ביקורת חמורה, כי מנהלי העסקים הוסיפו, גם בחיותם פקידים ממשלה, לדאוג לאינטרסים של נו'ד- ניעבודתם האורחיים. בכל זאת נאלץ ה- נשיא טרוימאן, בחיך עצוב, לחתום לפני שבועיים על חוק הנאפשר שוב להעסיק (הפעם אף בלי דולאר אחד) אנשים, הי' נשארים במשרות אורחיות.

כשפנה שר המסחר והתעשייה, יעקב גרי, למפעלי התעשייה בארץ וביקש ל- השאיל לו את מומחיהם בשכר של "לייה לשנה", נענו רק שני מפעלים. בית הי' חרושת לסיגריות "מספרו" שיגר את מי' הלו ד"ר גיון לוי, קרת, ממושקף ובעל מבטא גרמני מובהק, לפקח על התעשיות הקלות במשרד המסחר והתעשייה, לי' משך שנה; ומפעל "אתא" השאיל את מי' הל מחלקת הסטטיסטיקה שלו אלכסנדר אשכנזי למנהל אגף הסטטיסטיקה והעורות.

מינויו של גיון לוי כמפקח על התעשייה החימית נתקבל בחוגי התעשיינים כטי' פוק, אולם הסטטיסטיקאי "אתא", אלכ- סנדר אשכנזי, כמנהל אגף סטטיסטי וצ' רות, נתקבל בפחות התלהבות. מנהל אגף הסטטיסטי לשעבר, אלכסנדר מורגנשטרן, תעשיין סטטיסטי נודע מחו'ל, היה יותר קרוב ללבם של התעשיינים מפקיד תברה, שבראשה עמד גם שר המסחר כיום. אכזבת חוגי הייצרנים גדולה יותר אחר ששבוע לפני זה היתה מועמדותו של מור- גנשטרן, כאדם שימשיך לנהל את האגף החשוב, כמעט בטוחה.

אולם אלכסנדר מורגנשטרן הוא אחד ממחברי צי' ההלבשה וההנעלה, ואהדת ה- ציבור אליו אינה גדולה ביותר.

זהה את עצמך

תמונה זו צולמה ליד קודנוע יפאור ביפו, שעה שהקהל ההמום יצא מן הסרט "תענוגי אשה" (ראה מדור קודנוע). קורא שזוהה את עצמו וזופיע ראשו במערקבת יוכה בפרס של שתי ק"י. בשבוע שעבר זיהו את עצמם בזה ארליך, רח' יונה הנביא 31, ת"א, ובערה. לא ידוע למערקבת כיצד חינקו ביניהם את הפרס, אך בספר נרשם, כמוכח, המין היפה.

נערות מג'ידודי אדום בתמרון הפצועים עקרו: "נכון"!

דה העיקרית: המו'לים הפכו, באישור הממשלה, לבעלי מונופולין, מכיון שהממי' שלה מוסרת להם את כל הגיר' העומד לרשות הספרות. המו'לים השתמשו במי' עמדם זה, כדי לכונן צנוורה נסתרת, הכריזו חרם על ספרים מסוימים (שלא מצאו תן בעיני השלטון) ואיימו על מפרידי חרם אלה בהוצאה מאגודתם (משמע: הפי' סקת אספקת הגיר').

מקרה אופייני: מו'ל מסוים החתים סו' פר צעיר על חוזה, המוכר לו (תמורת אחוזים) את הזכויות על יצירה ספרותית חשובה, אך לא קבע בחוזה תאריך, והנה חלפה כבר שנה ויותר (ופגה האקסואליות 3 * 1908 פורים עברו עד כה גבול של 15000 טפסים: "הסור השביעי", בשדות פלשת 1948 * והוא הלך בשדות).

הבשה אותו וכיסתה אותו בשמיכות. זה לא מספיק, אמרו השופטים ד"ר א. אלוטיק, ד"ר י. נ. חלף וחבר מרכז מד"א. "אין מספיק שמיכות", אמר אחד החובי' שים. "אם כך, צריך אתה להוריד את ה,בטל-דרס" מעליך, ולכסות את הפצוע", החויר לו השופט. מבין 130 המשתתפים בתחרות, שהופיעו בבאר-שבע מכל קצוי הארץ (ביניהם גם "הפצועים"), נשמעו קרו- אות "נכון, נכון!"

התחרות בין קבוצות "עזרה ראשונה" של מגן דוד והצבא, שנערכה בין משתתי' פים מכל הארץ, הכילה תוכנית מגוונת: אחרי תמרונים של הג'לשת פצועים באלוני קות תלויות על חבלים מגג אל גג, באה התחרות, שהיתה למעשה מבחן רציני ומי' עמיק. האחראי לכל קבוצה היה צריך לדאוג לזריזות, טיפול נכון בכל מקרה, עדיפות בטיפול ובצורך להעברה. חבר השופטים החמיר בהערכה. עובדה המטילה אור על חיוניות התפקיד: השרות הרפואי של צבא ארה"ב התפאר לא מכבר, ש-95% מפצועי הקרבות בקוריאה ניצלו ממות הודות ל- טיפול זריו וקפדני.

את רוב הפצועים הציל (בתחרות) סניף פתח-תקרה, שלא נכשל אף פעם אחת וזכה בטכס הסיום כפרס הנודד על שם ד"ר זיו ציון מארגנם הראשוני של מדריכי מג' ד"א. הפרס הוא פסל (מעשה ידי הפסל הצעיר סילביו ראנד): דמות ראש אדם, שפניו מביעות כאב, ויד עזורה סמל מג'ד"א תומכת בו.

תרבות

רמאים, שקרנים ועוד...

משקפיו של המשורר דוד שמעוני התי' נוססו לצדי משקפיו של המו'ל נחום טבר' סקי, בכינוס "האות המודפסת" שבא לה' בי'ע את מחאת כל המקצועות הקשורים בהדפסה (למעלה מרובבת מפרנסים), נגד הממשלה המסרבת לספק להם גיר' (העור' למ הזה" 686).

אולם ימים אחדים לפני כן, ירדה על הסולידריות הממושקפת מהלומה מהדהדת: בטאון אגודת הסופרים פירסם מאמר של הסופר אברהם רגלסון, בו הוא טוען, פי' חות אי יותר, שמו'לים מסוימים הם שקרנים, רמאים ועוד כהנה וכהנה.

שעתו: המו'לים משלמים לסופרים אי' חוזים מן המכירה, אולם למעשה אין כל ביקורת על כמות הספרים שהמו'ל מד' פיס, ויכול מו'ל להדפיס 5000 טפסים, מבלי לשלם גם עבור 2000. בימי השפל